

чувствувахе щастливъ: около него нѣмаше вече лоши другари, ласкатели и лѣжци. Всѣки день изкарваше толкова, колкото му бѣ нужно да се препитава.

Веднажъ Джербери вървѣше по брѣга на една рѣка. Изведнажъ до ушитѣ му долетѣ отчаянъ викъ: „Спасете ме!“ Безъ да мисли за каква да е опасностъ, той се хвърли въ рѣката и успѣ да извлѣче на брѣга нѣкаква жена, която се давѣше и бѣ почнала да потъва. Джербери я свѣсти и после я отведе до дома ѝ. Три невръстни дечица посрещнаха своята майка съ писъкъ и ридания. „Ти спаси майката на тия дечица“ — обърна се тя къмъ своя спасителъ, и сълзи непрекъснато се лѣеха по лицето ѝ отъ радостъ и благодарностъ. После отиде въ съседната стая и донесе кесия съ пари и единъ разкошенъ килимъ. Тя моли Джербери да приеме тоя скроменъ подаръкъ въ знакъ на признателностъ и се извини, че не може да го награди съ повече отъ това. Джербери отказа подаръка и се помъчи да я увѣри, че се чувствува твърде много щастливъ и душата му е изпълнена съ радостъ, че е извършилъ едно добро дѣло. Жената настояваше на своето предложение; той отстѣгна отъ нейната настойчивостъ и прие само килима, а паритѣ решително отказа.

Джербери се върна дома си радостенъ и доволенъ. Душата му бѣ изпълнена съ радостно чувство, каквото човѣкъ винаги усѣща, когато безкористно извършва нѣкоя добрина.

Усърдието на Джербери и неговата сръчна и добросъвестна работа накараха хората да го обикнатъ. Всички го предпочитаха предъ другитѣ хамали. Всѣки изпитваше най-голѣма приятностъ да дружи съ честния, чистосърдеченъ и винаги веселъ Джербери. Той сега вече напълно се убеди, че трудътъ и съзнанието за изпълненъ човѣшки дългъ доставятъ много по-голѣма приятностъ въ душата на човѣка, отколкото всички удоволствия отъ празенъ и разточителенъ животъ.

Отъ нѣмски: К. П. Домусчиевъ